

Sygn. akt I UK 149/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania M. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację M.G. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 16 października 2012 r., oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. z dnia 23 marca 2012 r. odmawiającej renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez przyjęcie, że wnioskodawca jest zdolny do pracy zgodnie z poziomem kwalifikacji jakich faktycznie nie posiada, przy przeciwwskazaniu do wykonywania pracy w zmiennych temperaturach otoczenia.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie, że wnioskodawcy przysługuje prawo do renty wypadkowej.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniono „potrzebą ustalenia, czy okazjonalne wykonywanie czynności pracowniczych, nawet jeśli trwa kilka lat, powoduje nabycie kwalifikacji w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący w ogóle nie odnosi się do tak skonstruowanego wymagania przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia. Nie wiadomo bowiem nawet, czy wskazana przez niego „potrzeba ustalenia” stanowić ma istotne zagadnienie prawne, czy też skarżącemu chodzi o konieczność wykładni przepisów ustawy o emeryturach i rentach, a jeśli tak, to jakich. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie

okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych i formułowanie za skarżącego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.